

Шаріпов Руслан Рафітович

Зміна взаємовпливу засобів масової інформації та влади в умовах загострення війни між Росією та Україною

УДК 32:654.19

DOI <https://doi.org/10.24195/2414-9616.2025-1.16>

Шаріпов Руслан Рафітович
аспірант кафедри політології
Київського національного університету
імені Тараса Шевченка
вул. Володимирська, 60, Київ, Україна
ORCID: 0009-0006-5953-9926

У статті аналізується роль державної комунікаційної політики в умовах сучасного інформаційного суспільства, акцентуючи увагу на її впливі на громадську думку, суспільну консолідацію та ефективність державного управління. Досліджено структурні особливості формування та реалізації комунікативних стратегій, а також окреслено ключові аспекти взаємодії держави, засобів масової інформації та громадянського суспільства. Сучасні реалії інформаційного простору характеризуються високою динамічністю, що обумовлює необхідність розбудови інтегрованої системи державних комунікацій. Така система має ґрунтуватися на принципах відкритості, транспарентності, наукової обґрунтованості та відповідності національним інтересам. Важливим аспектом є ефективність комунікаційної політики, яка оцінюється за допомогою комплексних критеріїв, зокрема рівня довіри громадян, впливу інформаційних кампаній, оперативності реагування на кризові ситуації та адаптивності державних органів до змінних інформаційних умов.

Засоби масової інформації відіграють ключову роль у формуванні суспільного дискурсу, забезпечуючи не лише трансляцію офіційної інформації, а й виконуючи функцію посередника між державою та громадянами. Держава, у свою чергу, має розробляти механізми ефективної співпраці із медіа, враховуючи ризики інформаційних маніпуляцій, виклики медіакратії та вплив цифрових технологій на масову свідомість. Зокрема, важливим є використання сучасних підходів до державних комунікацій, включаючи цифрову дипломатію, стратегічну комунікацію та кризове інформування. Окрему увагу приділено інформаційній політиці України в умовах війни, що стала важливим фактором забезпечення національної безпеки, формування громадської єдності та протидії інформаційним атакам. Розглядається трансформація інформаційного простору під впливом воєнних дій, зростання ролі незалежних медіа та соціальних мереж у протидії ворожій пропаганді, а також використання комунікаційних технологій для мобілізації суспільства та міжнародної підтримки. Визначено перспективи подальшого розвитку державної інформаційної політики з урахуванням глобальних тенденцій у сфері комунікацій.

Ключові слова: комунікація, інформаційна війна, засоби масової інформації, медіа, демократія.

Вступ. Засоби масової інформації виконують не лише інформаційну, а й ідеологічну функцію, формуючи громадську думку та політичний дискурс. У демократичному суспільстві вони є необхідним елементом комунікативної стратегії держави, водночас потребуючи захисту від надмірного державного контролю та маніпуляційних впливів. В умовах сучасних викликів, зокрема воєнної агресії Російської Федерації, важливим завданням державної політики є підтримка інформаційної стійкості суспільства, розвиток багатоканальних механізмів комунікації та посилення критичного мислення громадян. Консолідація суспільства через ефективну комунікацію стає важливим інструментом зміцнення державності та формування сприятливого середовища для демократичного розвитку. Серед провідних дослідників, які заклали теоретичні основи для вивчення політизації засобів масової інформації, слід виокремити таких учених, як Й. Стромбек, Ф. Ессер, Т.Е. Кук, С. Хіарвард, Б. Шульц, Р. Іслам, Т. Сіверстен та інших. У контексті української науки можна зазначити праці О. Маруховського, О. Гайдур, І. Костирі, Д.С. Дроботуна, Т.П. Попова та інших дослідників. Важливий внесок у вивчення соціальної комунікації

та ролі мас-медіа зробили такі автори, як К. Ширкі, Д. Мак-Квейл, Л. Джеймс, Дж. Курран та інші. Серед вітчизняних науковців, що досліджували ці питання, особливо варто відзначити В. Блінцову, О. Боднарчука та П. Вербицького.

Мета та завдання. Проаналізувати трансформацію взаємодії між засобами масової інформації та владою в умовах загострення війни між Росією та Україною. Ключовим завданням стало – визначити ключові тенденції впливу медіа на політичні рішення, суспільну думку та національну безпеку.

Методи дослідження. Методологія дослідження передбачає використання контент-аналізу для вивчення змін у медіа-продуктах, зокрема новинах та публікаціях, що відображають політичні та воєнні наративи, а також пропагандистські елементи, спрямовані на легітимацію влади. Порівняльний аналіз дозволяє визначити зміни в медіа-дискурсі до та під час війни, виявити основні тенденції у відображенні влади та війни в українських та російських медіа.

Результати. У сучасному інформаційному суспільстві держава відіграє ключову роль у формуванні ефективної комунікаційної політики, що має забезпечувати збалансований вплив на суспільні

процеси, сприяти формуванню громадської думки та зміцненню соціальної взаємодії. Комунікаційна політика держави є стратегічним інструментом у процесі управління суспільними настроями, забезпечення довіри до органів державної влади та місцевого самоврядування, а також реалізації національних інтересів у політичній, соціальній та економічній сферах.

В умовах інтенсифікації інформаційних потоків та зростання впливу цифрових технологій комунікативна політика набуває особливого значення для забезпечення стабільності державного управління, ефективності прийняття політичних рішень та консолідації суспільства. Зокрема, ефективне функціонування державних інститутів значною мірою залежить від якості інформаційної взаємодії між владою, засобами масової інформації, громадянським суспільством та бізнес-середовищем.

Одним із пріоритетних напрямів розвитку державної комунікативної політики є формування інтегрованої системи комунікацій, що ґрунтується на принципах відкритості, транспарентності, наукової обґрунтованості та відповідності стратегічним національним інтересам. Для досягнення цієї мети необхідно зосередитися на комплексній трансформації прикладних знань, що забезпечують розробку та імплементацію державної комунікаційної політики. До ключових аспектів цієї трансформації належать:

- Визначення структури та моделі комунікаційної політики як системи цілеспрямованих заходів, спрямованих на управління інформаційними потоками;
- Аналіз характеристик змісту та форми комунікаційної взаємодії з урахуванням особливостей цільових аудиторій, інформаційних каналів та технологій поширення даних;
- Формування принципів управління комунікативними процесами, що передбачає налагодження ефективних механізмів взаємодії між державними інститутами, засобами масової інформації та громадськістю;
- Розробка стратегії комунікативної політики, що включає визначення стратегічних пріоритетів, ключових цілей, цінностей та методів розв'язання суспільних проблем;
- Запровадження індикаторів оцінки ефективності комунікативної політики, які дозволять відстежувати рівень суспільної довіри, ступінь впливу інформаційних кампаній та ефективність інформаційних інтервенцій;
- Модернізація нормативно-правових, організаційних та фінансових механізмів управління комунікаційною сферою, що сприятиме підвищенню її стійкості до зовнішніх загроз та інформаційних маніпуляцій [1, с. 79–80].

Державна комунікаційна політика повинна базуватися на системному підході до управління інфор-

маційними потоками, інтеграції новітніх технологій та розбудові ефективних механізмів взаємодії між органами влади та громадянським суспільством. Її подальший розвиток є ключовою передумовою забезпечення суспільної консолідації, посилення демократичних інститутів та підвищення стійкості держави в умовах сучасних глобальних і регіональних викликів.

Засоби масової інформації відіграють роль основного носія та поширювача інформаційного контенту, зокрема у політичній сфері. Вони виступають платформою для публічної трансляції суспільно значущої інформації широкій аудиторії [2, с. 132]. У науковій літературі існують різні підходи до оцінки взаємозв'язку між мас-медіа та політикою. Так, відповідно до концепції Л. Хілбінка та В. Рамоса, у майбутньому можлива еволюція суспільства в напрямі медіакратії – панівної ролі засобів масової інформації. Дослідники стверджують, що реципієнт не лише отримуватиме інформацію, а й сприйматиме її відповідно до визначених мас-медіа комунікативних стандартів [14, с. 249]. Водночас інші науковці, зокрема С. Барнард, акцентують увагу на позитивних аспектах впливу мас-медіа, розглядаючи їх як інструмент формування освіченого громадянського суспільства та вирішення суспільних суперечностей. Дослідник також наголошує на амбівалентному характері мас-медіа, що поєднує як конструктивні, так і потенційно маніпулятивні аспекти інформаційного впливу [12, с. 85].

Раціональне використання засобів масової інформації (ЗМІ) є невід'ємним елементом комунікативної стратегії органів державної влади. ЗМІ виконують функцію основного каналу поширення інформації в системі державного управління, забезпечуючи двосторонній зв'язок між владою та суспільством. Взаємодія між органами державної влади та засобами масової інформації суттєво впливає як на рівень інформованості громадян щодо діяльності державних інституцій, так і на формування позитивного іміджу державного апарату [11].

Важливим компонентом державної комунікативної стратегії є комунікаційна політика, яка передбачає цілеспрямовану та системну діяльність органів влади, спрямовану на розвиток та ефективне функціонування інформаційно-комунікаційних систем. До її ключових складових належать інформаційні технології (ІТ), інформаційно-комунікаційні технології (ІКТ), зокрема ширококоштовий доступ до Інтернету, а також технічне забезпечення медіаінфраструктури, включаючи телекомунікаційні системи та мовлення [5].

Громадянське суспільство, засоби масової інформації та політична система перебувають у постійній взаємодії, функціонуючи як взаємозалежні підсистеми єдиної соціальної структури.

У контексті інформаційної доби ЗМІ виступають головним інструментом комунікації, через який політична система формує суспільну підтримку та реагує на запити громадян. Засоби масової інформації охоплюють широкий спектр медійних платформ, включаючи друковані видання, телебачення, радіомовлення, Інтернет-ресурси та соціальні мережі, які використовуються для поширення інформації, трансляції новин, оприлюднення результатів досліджень і опитувань, а також надання розважального контенту. Окрім інформаційної функції, медіа виконують ідеологічну роль, формуючи громадську думку, поширюючи певні ідеї, політичні програми та активно залучаючись до процесів соціального управління [3].

Аналіз впливу засобів масової інформації на політичний ландшафт України є актуальною та нагальною проблемою сучасної політичної науки. Функціонування демократичного процесу неможливе без розвитку конструктивних взаємин між суб'єктами політичної системи, інтенсивного інформаційного обміну та безперервної комунікації. У цьому контексті засоби масової інформації виступають не лише активними посередниками у політичній взаємодії, а й ключовими соціальними інститутами, що сприяють демократизації суспільних процесів. Вони виконують важливу функцію формування політичного дискурсу, репрезентації політичної сфери та забезпечення механізмів її відтворення.

Взаємини між органами влади та засобами масової інформації в Україні зазнали суттєвих трансформацій, проте ще не досягли рівня, характерного для ліберальних чи соціально відповідальних моделей демократії. Однією з визначальних рис сучасного українського медіапростору є високий рівень політичного активізму частини мас-медіа. Водночас актуальною проблемою залишається створення умов, що відповідали б демократичним принципам і сприяли реформуванню політичної системи [9, с. 34]. Політичний досвід засвідчує, що питання цензури у засобах масової інформації залишається дискусійним навіть у демократичних державах. З одного боку, конституції демократичних країн забороняють цензуру як засіб політичного тиску та інструмент контролю над інформаційними потоками. З іншого боку, забезпечення національної безпеки може зумовлювати необхідність обмеження певних аспектів публічного дискурсу, впровадження механізмів фільтрації інформації та підвищення відповідальності мас-медіа.

З початком повномасштабного вторгнення Російської Федерації в Україну питання інформаційної безпеки та оптимізації взаємодії між державними інституціями та засобами масової інформації набули особливої актуальності. У цьому контексті О. Гоцур зазначає, що війна підтвердила

три ключові тенденції. По-перше, традиційні медіа перестали бути основним джерелом інформації для населення, яке перебуває у воєнних умовах. По-друге, змінилася сама концепція інформаційного контенту, що зумовлено посиленням впливу державної політики на функціонування медіа. Це проявилось не лише у створенні загальнонаціонального телемарафону «Єдині новини», а й у розгортанні масштабних інформаційних кампаній на різних платформах, орієнтованих на забезпечення національної безпеки. По-третє, перевірка інформації, отриманої як із традиційних, так і з цифрових медіа, стала звичним елементом поведінки споживачів інформації [6, с. 49].

У період збройного конфлікту засоби масової комунікації мають функціонувати відповідно до спеціалізованих стандартів висвітлення подій, дотримуючись принципів достовірності та офіційності поширюваної інформації. Водночас механізми державного регулювання цього інформаційного простору не повинні мати надмірно обмежувальний характер, оскільки це може призвести до звуження можливостей для суб'єктів медіаринку та створення передумов для авторитарних практик управління [10, с. 306]. Зростання рівня довіри громадян до засобів масової інформації майже вдвічі в умовах війни, попри певне обмеження медіапростору та посилення ролі альтернативних інформаційних платформ, які активно використовуються політичними інститутами держави, свідчить про зростання впливовості влади на громадську думку. Це, у свою чергу, сприяє формуванню позитивного суспільного ставлення до діяльності державних органів та їхньої ефективності.

На думку В. Жугая, інформаційний простір України зазнав суттєвих змін під впливом повномасштабної збройної агресії Російської Федерації. До ключових тенденцій цих трансформацій належать: консолідація українського суспільства, політичного істеблішменту, власників медіа та журналістської спільноти; підвищення об'єктивності та адекватності висвітлення воєнної тематики в українських медіа; зростання значущості соціальних мереж як інструменту поширення журналістського контенту; активізація інформаційних війн проти України з боку Росії; посилення уваги міжнародних медіа до української проблематики; підвищення ролі якісної преси як на національному, так і на глобальному рівнях [8, с. 850].

Згідно з аналітичним звітом «Трансформація сфери медіаграмотності в умовах повномасштабної війни в Україні» (2022), державним інституціям вдалося створити ефективну багатоканальну систему комунікації з суспільством, реалізуючи підхід one voice. Це сприяло консолідації громадян, запобіганню масовій паніці в перші дні війни та підвищенню стійкості суспільства до інформаційно-психологічних операцій з боку противника [7 та ін.,

2022, с. 8]. Ці висновки свідчать не лише про зміни в медіасфері, а й про зростання рівня довіри до засобів масової інформації, які змогли адаптуватися до нових умов і викликів.

Таким чином, завдяки розбудові ефективних багатоформатних і багатоканальних механізмів комунікації між державними органами та суспільством вдалося зберегти інформаційну стабільність і протидіяти інформаційним атакам Росії на Україну. Це є не менш важливим завданням, ніж ведення конвенційних бойових дій. Крім того, державні інституції скористалися цим періодом для посилення легітиматії власної діяльності, що сприяло зростанню громадської підтримки ключових внутрішньополітичних та зовнішньополітичних рішень.

Українські незалежні медіа та журналісти відіграли ключову роль у викритті пропагандистських наративів після початку гібридної агресії проти України. Шляхом проведення журналістських розслідувань, фактчекінгу та аналізу дезінформаційних кампаній вони сприяли спростуванню маніпулятивних повідомлень, що активно поширювалися російськими медіа. Таким чином, засоби масової інформації стали важливим інструментом у протидії інформаційним загрозам та виявленні пропагандистських стратегій [13]. Трансформація інформаційного простору України створила складні умови для функціонування медіа. З одного боку, спостерігається поступ у напрямі підвищення незалежності та об'єктивності журналістики. З іншого боку, загрози, пов'язані з інформаційною війною та поширенням пропагандистських матеріалів, стали серйозним викликом для медіасфери. У цьому контексті роль засобів масової інформації у виявленні та протидії дезінформації є критично важливою для забезпечення інформаційної безпеки та збереження громадянських свобод в Україні. Актуальність дослідження впливу мас-медіа на політичні трансформації зумовлена його складністю та багатовимірністю, що вимагає комплексного підходу й багатфакторного аналізу [4, с. 256]. Водночас засоби масової інформації продовжують відігравати важливу роль у процесах формування політичного ландшафту та розвитку громадянського суспільства в Україні.

Висновки. Отже, аналіз взаємозв'язку між державними інститутами, засобами масової інформації та громадянським суспільством засвідчує необхідність інтегрованого підходу до управління інформаційними потоками. Впровадження принципів відкритості, транспарентності та наукової обґрунтованості комунікативної політики сприятиме її ефективному функціонуванню та відповідності стратегічним національним інтересам. Значна роль у комунікаційному процесі належить засобам масової інформації, які виконують як інформаційну, так і ідеологічну функцію, вплива-

ючи на громадську думку та формування політичного дискурсу. У воєнних умовах інформаційна безпека набуває особливого значення, а багатоканальна система комунікації сприяє збереженню стабільності та протидії дезінформаційним кампаніям. Розвиток комунікаційної політики держави вимагає подальшої модернізації нормативно-правових механізмів, адаптації до цифрових технологій та удосконалення механізмів взаємодії між владою, медіа та суспільством. Використання сучасних медійних технологій у державному управлінні дозволяє підвищити рівень довіри громадян, забезпечити ефективне функціонування демократичних інститутів та сприяти стійкості держави у сучасних глобальних і регіональних викликах.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Ажажа М., Пеліова Я., Несторенко Т. Комунікативна політика держави в контексті посилення суспільного впливу. *Modeling the Development of the Economic Systems*, (2), 2023. с. 79–88.
2. Булгаков Д. О. Маніпуляції у мас-медіа як інструмент політичної боротьби. *Політичне життя*, 2024. № 2. С. 131–136.
3. Волос Н. Політика та медіа: взаємодія та вплив на громадську думку. 2024. PhD Thesis. BHTU. URL: <http://ir.lib.vntu.edu.ua/bitstream/handle/123456789/41474/19548.pdf?sequence=3&isAllowed=y> (дата звернення: 5.02.2025).
4. Волянський В. В. Проблеми політичного менеджменту у сфері ЗМІ. II Збірка наукових праць. Книга перша – Проблеми сучасного управління: економічні, екологічні, політико-правові, історичні, ментальні аспекти: матеріали VII Всеукраїнської науково-практичної конференції 01 МАУП. 2011. С. 252–259.
5. Ганущин С. Теоретико-методологічні засади становлення комунікативної системи публічного управління. *Науковий вісник «Демократичне врядування»*, Вип. 21. Доступно з: <http://surli.iugbr> (дата звернення: 12.06.2023).
6. Гоцур О. Особливості функціонування медіаринку України в умовах війни (лютий-вересень 2022 року). *Communications and Communicative Technologies*, 22, 2022. С. 47–53. <https://doi.org/10.15421/292205>
7. Дуцик Д., Орлова Д., Будівська Г. Трансформація сфери медіаграмотності в умовах повномасштабної війни в Україні: Аналітичний звіт. 2022. Український інститут медіа та комунікації. URL: <https://www.jta.com.ua/wp-content/uploads/2022/07/Transformation-medialiteracy-UA-1.pdf>
8. Жугай В. Висвітлення російсько-української війни 2022 року у ЗМІ. В *Європейський вибір України*, розвиток науки та національна безпека в реаліях масштабної військової агресії та глобальних викликів XXI століття. Матеріали конференції від 17 червня 2022, Гельветика: Т. 1, с. 847–851.
9. Матвієнків С., Кирничний С. Мас-медіа України в контексті політичних трансформацій суспільства. *Вісник Прикарпатського університету. Серія: Політологія*, 2024. № 1.16. С. 34–41.

10. Міщенко А., Теремко В. Вплив медіа на формування довіри громадян до влади в період війни. Український інформаційний простір, (1(11). 2023. С. 301–312.

11. Чукут С.А., Джига Т.В. Комунікативна політика в органах державної влади: Навчальний посібник. К.: Секретаріат КМУ, 2007. С. 8. Доступно з: <http://surl.li/iugaf> (дата звернення: 11.06.2023).

12. Barnard S. Hacking Hybrid Media: Power and Practice in an Age of Manipulation. Oxford University Press, 2024. 212 с.

13. Dvorovyi M., Cherevko A., Benequista N. Summit for democracy: Trends in news media's future, forged in Ukraine. URL: <https://www.justsecurity.org/85791/summit-for-democracy-trends-in-news-medias-future-forged-in-ukraine/> (дата звернення: 26.11.2023).

14. Hilbink L., Ramos V. Citizen awakening? Exploring legal consciousness in a context of mass political mobilization. Law & Society Review, 2024. № 58.2. P. 243–269.

REFERENCES:

1. Azhazha, M., Peliava, Ya., & Nestorenko, T. (2023). Komunikatyvna polityka derzhavy v konteksti posylennia suspilnoho vplyvu [State communication policy in the context of strengthening public influence]. Modeling the Development of the Economic Systems, (2), 79–88.

2. Bulhakov, D. O. (2024). Manipuliatsii u mas-media yak instrument politychnoi borotby [Manipulations in mass media as a tool of political struggle]. Politychne zhyttia, (2), 131–136.

3. Volos, N. (2024). Polityka ta media: Vzaiemodiia ta vplyv na hromadsku dumku [Politics and media: Interaction and influence on public opinion] (PhD thesis). VNTU. Retrieved February 5, 2025, from <http://ir.lib.vntu.edu.ua/bitstream/handle/123456789/41474/19548.pdf?sequence=3&isAllowed=y>.

4. Volianskyi, V. V. (2011). Problemy politychnoho menedzhmentu u sferi ZMI [Problems of political management in the media sphere]. In Problemy suchasnoho upravlinnia: ekonomichni, ekolohichni, polityko-pravovi, istorychni, mentalni aspekty [Problems of modern management: Economic, ecological, political-legal, historical, and mental aspects] (pp. 252–259). Proceedings of the VII All-Ukrainian Scientific and Practical Conference. Kyiv: MAUP.

5. Hanushchyn, S. (n.d.). Teoretyko-metodolohichni zasady stanovlennia komunikatyvnoi systemy publichnoho upravlinnia [Theoretical and methodological foundations of the formation of the communicative system of public administration]. Naukovyi visnyk "Demokratychni vriaduvannia", (21). Retrieved June 12, 2023, from <http://surl.li/iugbr>.

6. Hotsur, O. (2022). Osoblyvosti funktsionuvannia mediarynku Ukrainy v umovakh viiny (liutyi–veresen 2022 roku) [Features of the functioning of the Ukrainian mediamarket during the war (February–September 2022)]. Communications and Communicative Technologies, (22), 47–53. <https://doi.org/10.15421/292205>.

7. Dutsyk, D., Orlova, D., & Budivska, H. (2022). Transformatsiia sfery mediahramotnosti v umovakh povnomasshtabnoi viiny v Ukraini: Analitychnyi zvit [Transformation of the media literacy sphere in the conditions of full-scale war in Ukraine: Analytical report]. Ukrainian Institute of Media and Communication. Retrieved from <https://www.jta.com.ua/wp-content/uploads/2022/07/Transformation-medialiteracy-UA-1.pdf>.

8. Zhugai, V. (2022). Vysvitlennia rosiisko-ukrainskoi viiny 2022 roku u ZMI [Coverage of the Russia-Ukraine war in 2022 in the media]. In Yevropeyskyi vybir Ukrainy, rozvytok nauky ta natsionalna bezpeka v realiiakh mashtabnoi viiskovoi ahresii ta hlobalnykh vyklykiv XXI stolittia [European choice of Ukraine, development of science, and national security in the realities of large-scale military aggression and global challenges of the 21st century] (Vol. 1, pp. 847–851). Helvetica.

9. Matvienkiv, S., & Kyrnychnyi, S. (2024). Mas-media Ukrainy v konteksti politychnykh transformatsii suspilstva [Mass media of Ukraine in the context of political transformations of society]. Visnyk Prykarpatskoho universytetu. Seriia: Politolohiia, (1.16), 34–41.

10. Mishchenko, A., & Teremko, V. (2023). Vplyv media na formuvannia doviry hromadian do vlady v period viiny [The influence of media on the formation of citizens' trust in the government during the war]. Ukrainyskyi informatsiinyi prostir, (1(11)), 301–312.

11. Chukut, S. A., & Dzhyha, T. V. (2007). Komunikatyvna polityka v orhanakh derzhavnoi vlady: Navchalnyi posibnyk [Communication policy in public authorities: Textbook]. Secretariat of the Cabinet of Ministers of Ukraine. Retrieved June 11, 2023, from <http://surl.li/iugaf>.

12. Barnard, S. (2024). Hacking hybrid media: Power and practice in an age of manipulation. Oxford University Press.

13. Dvorovyi, M., Cherevko, A., & Benequista, N. (2023). Summit for democracy: Trends in news media's future, forged in Ukraine. Retrieved November 26, 2023, from <https://www.justsecurity.org/85791/summit-for-democracy-trends-in-news-medias-future-forged-in-ukraine/>.

14. Hilbink, L., & Ramos, V. (2024). Citizen awakening? Exploring legal consciousness in a context of mass political mobilization. Law & Society Review, 58(2), 243–269.

Changes in the interaction between the media and the government in the context of the escalating war between Russia and Ukraine

Sharipov Ruslan Rafitovich

Postgraduate Student at the Department
of Political Science
Taras Shevchenko National University
of Kyiv
Volodymyrska str., 60, Kyiv, Ukraine
ORCID: 0009-0006-5953-9926

The article analyses the role of the state communication policy in the modern information society, focusing on its impact on public opinion, social consolidation and efficiency of public administration. The structural features of the formation and implementation of communication strategies are studied, and the key aspects of interaction between the state, mass media and civil society are outlined. The modern realities of the information space are characterised by high dynamism, which necessitates the development of an integrated system of public communications. Such a system should be based on the principles of openness, transparency, scientific validity and compliance with national interests. An important aspect is the effectiveness of the communication policy, which is assessed using comprehensive criteria, including the level of public trust, the impact of information campaigns, the efficiency of crisis response and the adaptability of government agencies to changing information conditions.

The media play a key role in shaping public discourse, not only by broadcasting official information, but also by acting as an intermediary between the state and citizens. The state, in turn, should develop mechanisms for effective cooperation with the media, taking into account the risks of information manipulation, challenges of mediaocracy and the impact of digital technologies on the mass consciousness. In particular, it is important to use modern approaches to government communications, including digital diplomacy, strategic communication and crisis communication. Particular attention is paid to Ukraine's information policy in times of war, which has become an important factor in ensuring national security, building public unity and countering information attacks. The transformation of the information space under the influence of hostilities, the growing role of independent media and social networks in countering enemy propaganda, and the use of communication technologies to mobilise society and international support are considered. Prospects for the further development of the state information policy in view of global trends in the field of communications are determined.

Key words: communication, information warfare, mass media, media, democracy.